

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Ayda bir çıkar.
Cilt: 8 Sayı: 91

KONUMUZ
ÇİÇEKLER

NOVARTIS
çocuk
resimleri
yarışması
sonuçları

NOVARTIS

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince İncelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 * Sayı: 91 * Mayıs 1999

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

*

Kapak:

Mustafa Delioğlu

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 900.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 9.900.000TL

*

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

*

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Binbir Kitap Dergisi

Neler yazılıyor, çiziliyor,
yayınlanıyor?

Çocuk edebiyatı konulu araştırmalar,
makaleler, değerlendirme yazıları...
Her yaş için en güzel kitaplar...

Çocuk edebiyatının sağlıklı bilgi
kaynağı...

3 aylık dergi

0212-252 63 75

MERHABA,

NOVARTIS firması kendi çalışanlarının çocukları arasında "yaşam" konulu bir resim yarışması düzenledi. Katılan tüm yarışmacıların isimleri, yaşları 4-7. sayfalarımızda. Seçici kurul, Janet Üsküdarlı, Mustafa Delioğlu, Ferit Avcı, Fatih Erdoğan ve Yıldırım Derya'dan oluşmuştu. Resimlerin tamamı 12 Haziran Cumartesi günü Darphane-i Amire'de (Topkapı Sarayı Girişi) sergilenecek.

Bu sayımızın konusu: Çiçek.

Benim çocukluğum çiçekliydi. Okulumuzun yolu çiçeklerle kaplı bir yamaçtan geçtiği için türlü türlü çiçeklerin arasından ulaşırdım okuluma. Bunun ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Çiçekler yaşadığımızı anımsatıyor bize. Olmadık köşelerden, duvar diplerinden, taşların çatlaklarından, hatta arasına asfalt kıyılarından fışkırırlar. Renkleriyle kokularıyla mutlu oluyoruz. Ama onlar bunun farkında bile değiller. Tıpkı yüreктen yapılan iyilikler gibi. Bakın yazar Halil Cibran çiçeklerle ilgili olarak ne diyor:

"Verin... Kimselerin uğramadığı yüksek dağlardaki çiçekler nasıl kokusunu hiçbir karşılık beklemeden sunuyorsa doğaya, siz de öyle verin sevginizi, dostluğunuzu..."

Edebiyat ve sevgi (ve çiçek) dolu bir ay dileğiyle...

FATİH ERDOĞAN

NOVARTIS Çocuk Resimleri Yarışmasına Katılanlar ve Kazananlar

4-6 Yaş Grubu

Mete Can, 4 yaş
Efe Ersoy, 4 yaş
Simge Telli, 4 yaş
N. Aylin Akkaya, 5 yaş
Melis Aslanoğlu, 5 yaş
Orhun Canter, 5 yaş
Sinan Coruk, 5 yaş
Semih Çetinel, 5 yaş
Mert Demirhan, 5 yaş
Onur Keskin, 5 yaş
Derviş Mert, 5 yaş
Pınar Oral, 5 yaş
Öktem Mustafa Otçu, 5 yaş
Burak Özmen, 5 yaş
Mehmet Alican Polat, 5 yaş
Nami Sunay Soydan, 5 yaş
Ece Cansu Tan, 5 yaş
Meriç Yaman, 5 yaş
Hüma Ergin, 5 yaş
Ceren Alptekin, 6 yaş
Aslı Altın Işık, 6 yaş
Karden Anı, 6 yaş
Hazal Arslan, 6 yaş
Pınar Attaroğlu, 6 yaş

Candan Batuhan Törer 4-6 yaş grubu birincisi

Busenaz Çiçek 4-6 yaş grubu ikincisi

Efe Ersoy 4-6 yaş grubu üçüncüsü

Guşef Bageoğlu, 6 yaş
Busenaz Çiçek, 6 yaş
Erdem Demirci, 6 yaş
Melike Ekşi, 6 yaş,
Tuğçe Gizlenci, 6 yaş
Gökberk Güvendik, 6 yaş
İlknur Işık, 6 yaş
Ali Berk Oğuz, 6 yaş
Gökтуğ Önyer, 6 yaş
Selen Suer, 6 yaş
Gökhan Sürücü, 6 yaş
Şiir Duygu Şir, 6 yaş
C Batuhan Törer, 6 yaş

Karden Ant 4-6 yaş grubu dördüncüsü

Mertcan Akbaş 7-9 yaş grubu birincisi

Fuat Attaroğlu 7-9 yaş grubu ikincisi

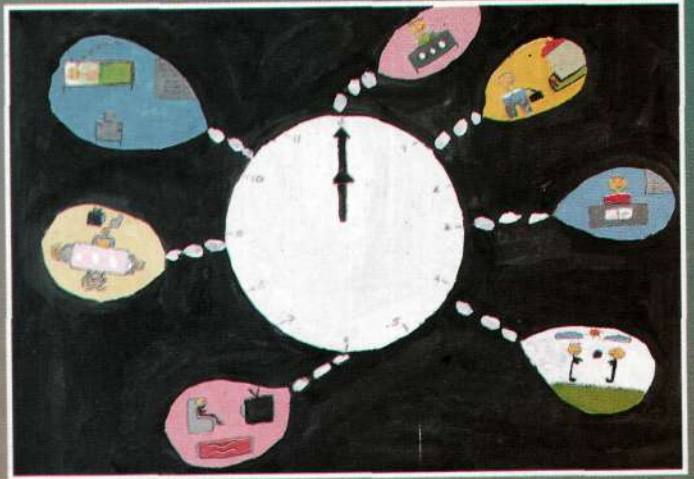
7-9 Yaş Grubu

Mertcan Akbaş, 7 yaş
Sevgi Bulut, 7 yaş
Efe Can, 7 yaş
Ali Dinçer Çağlı, 7 yaş
Güvenç Ergül, 7 yaş
Zeynep Eş, 7 yaş
Duygu Gül, 7 yaş
Meriç Güleç, 7 yaş
Serdar Güler, 7 yaş
Beste İnceçay, 7 yaş
N. Mete Kaleli, 7 yaş
Hüsniye Kaytancı, 7 yaş
Erdal Kızımdemir, 7 yaş
Emel Numanoğlu, 7 yaş
İlgin Odabaş, 7 yaş

Engin Unar, 7 yaşı
İrem Yiğitbaşı, 7 yaşı
Tuğçe Nedime Akan, 7 yaşı
Fuat Attaroğlu, 8 yaşı
Öznur Aydın, 8 yaşı
Yasemen Aytekin, 8 yaşı
Öykü Ece Canbulat, 8 yaşı
Hüsnü Gökalt Çalı, 8 yaşı
Semiha Çetinel, 8 yaşı
Volkan Demir, 8 yaşı
Merve Demirhan, 8 yaşı
Sevinç Doğan, 8 yaşı
Hazal Görkay, 8 yaşı
Tuğçe Görkemli, 8 yaşı
Selçuk Güler, 8 yaşı
Olçay Ocak, 8 yaşı
Neriman Önal, 8 yaşı
Özlem Öz, 8 yaşı
Berkay Taşçı, 8 yaşı
Ekin Berk Tonbul, 8 yaşı
Efe Alaçamlı, 9 yaşı
Tuğçe Alemdar, 9 yaşı
Fatma Alkan, 9 yaşı
Fırat Aydın, 9 yaşı
Süleyman Çetinel, 9 yaşı
Cansu Debran, 9 yaşı
Barış Enselioğlu, 9 yaşı
Ece Gedik, 9 yaşı
Batu İnceçay, 9 yaşı
Büşra Nur, 9 yaşı
Fikri Orkun Orakçı, 9 yaşı
Büşra Pilgir, 9 yaşı

Neriman Önal 7-9 yaşı grubu üçüncüsü

Ekin Berk Tonbul 7-9 yaşı grubu dördüncüsü

Büşra Nur Ezer 10-11 yaşı grubu birincisi

Yağmur Sinek, 9 yaş
Neslihan Sırman, 9 yaş
Gözde Serpil, 9 yaş

10-11 Yaş Grubu

Yağız Altuğ, 10 yaş
Güven Barlas, 10 yaş
Aslı Bozbaş, 10 yaş
Büşra Nur Ezer, 10 yaş
Leyla Nur Kaleli, 10 yaş
Nil Kavukçu, 10 yaş
Merve Polat, 10 yaş
Cansu Şahin, 10 yaş
Arslan Barış Şen, 10 yaş
Banu Tunç, 10 yaş
Özge Yıldırım, 10 yaş
Pınar Yumruktepe, 10 yaş
Güliz Arslan, 11 yaş
Cihan Arslan, 11 yaş
Esra Bal, 11 yaş
Ela Bingöl, 11 yaş
Merve Demirocak, 11 yaş
Mehmet Kazanbal, 11 yaş
Birce Pakkan, 11 yaş
Yusuf Can Polat, 11 yaş
Pınar İnci Seçinti, 11 yaş
Ozan Tekin, 11 yaş
Ceren Yörük, 11 yaş
Gökhan Şahin, 11 yaş

Ela Bingöl 10-11 yaş grubu ikincisi

Cansu Şahin 10-11 yaş grubu üçüncüsü

Güven Barlas 10- 11 yaş grubu dördüncüsü

Gökkuşağı ve Ekmek Çiçeği

Avustralya Masalı
Resimler: İbrahim Niyazioğlu

(Redhouse Yayınevinin izniyle basılmıştır.)

Düşler Çağı'nın, Ay'ın bile varolmadığı uzun bir zaman öncesinde, Avustralya'nın Kabuk Adası'nda üç erkek kardeş yaşırdı. Adları Walara, Nabijura ve Kurramon olan bu üç kardeşten ikisi yakışıklı ve güçlüydü. En küçükleri Kurramon ise gösterişsiz ve çelimsizdi.

Günler birbirini kovalayıp giderken, bu üç genç adamın üzerine kopkoyu bir gölge düştü. Çünkü üçü birden

aynı kıza, Lamari'ye âşık olmuşlardı. Her biri, Lamari'nin kendi karısı olmasını istiyordu.

Lamari mia-mia'sında tek başına yaşar, yerlilerin kullanması için hasır sepetler örerdı. Gözleri kapkara ve boncuk gibi parlaktı. Uzun parmaklarıyla hasırları örüp sepet yapmada onunla yarışabilecek tek kız bile yoktu kabilelerinde.

Walara ve Nabijura, Lamari'nin sevgisini kazanmak için ona yiyecek

götürmeyi kararlaştırdılar. "Böylelikle bizim iyi birer koca olabileceğimizi anlar," dediler. "Biz de ona ikimizden birisini seçmesini söyleriz."

Seçilenin, diğeri tarafından kıskanılmayacağına ilişkin söz verdiler birbirlerine; ilkin Walara denizden taze taze yakaladığı balıkları götürdü

Lamari'ye. Fakat Lamari onun eşi olmayı reddetti. Bunun üzerine Nabijura, çalılıklardan yakaladığı av hayvanlarını götürdü. Fakat Lamari onu da reddetti.

İşte o zaman, gösterişsiz ve çelimsiz Kurramon, ağabeylerinin bütün alaylarına ve küçümsemelerine

karşın, şansını denemeye karar verdi.

"Lamari seni ne yapsın?" dedi ağabeyleri, arkasından kahkahalarla gülerek.

Kurramon, çalılıklardan güzel Lamari için meyva topladı. Sonra birkaç balık yakaladı ve mızrakla bir kanguru avladı. Kısa bir süre sonra,

topladığı yiyeceklerin miktarı ağabeylerininkini geçmişti.

Fakat armağanlarını bu güzel kıza götürmeden önce annesinin mezarını ziyaret etti. Annesi öleli tam on dört gün olmuştu. Ellerini mezar toprağına bastırduğında annesinin bütün gücü ona geçti. Kendisini güçlü ve iri

hissetti Kurramon.

Sonra cesaretini toplayarak tüm yiyeceklerle Lamari'ye gitti ve ondan karısı olmasını istedi. Lamari gülümsedi, ayağa kalkarak genç adamın ellerini avuçlarının içine aldı. En çok onu sevdiğini söyledi.

Böylece Lamari ile Kurramon karı koca oldular.

Fakat Kurramon erkek

kardeşlerinin, Lamari'yle bir çift oluşturduğunu öğrenmelerinden ve onlara kötülük yapmalarından korkmaya başlamıştı şimdi de. Bu yüzden *mia-mia*'sını çalılıkların arasına yaptı. Kardeşleriyle karşılaştığında karısından söz etmiyor, arkadaşlarını görmeye giderken onu beraberinde götürmüyordu. Ama ağabeyleri çok geçmeden bir tuhafılık

olduğunu sezdiler: Lamari nedense hiç ortalarda görünmüyordu.

Bu yüzden, bir gün Kurramon çalılıklara yiyecek taşırken peşine düştüler. Bir ağacın arkasına gizlenerek, karısını kucaklayışını izlediler. Onları en çok kızdıran şey Lamari'nin Kurramon'a bakışıydı: Gözleri onu gerçek bir aşkla sevdiğini

söylüyordu. Bunun üzerine Kurramon'dan nefret ettiler. Kafa kafaya verip onu en emin yoldan nasıl ortadan kaldıracabileceklerini planladılar.

Ertesi gün üç kardeş avlanmaya çıktıklarında, ilk ikisi konumlarını öyle ayarladılar ki, Kurramon onlarla avlayacakları hayvan arasında kaldı.

Mızraklarını savunurlarken hayvan değil Kurramon'du nişan aldıkları. Fakat Kurramon, çok geçmeden niyetlerini anlayarak, ağabeylerinin her devinimini büyük bir dikkatle kollamaya başladı. Çevik sıçrayışlarla, bu nefretle savrulan mızraklardan tek tek sıyrılmayı başardı.

Bir gün, Walara ve Nabijura,

Kurramon'u birlikte kayalıklarda balık avlamaya çağırdılar. Kurramon büyük bir olasılıkla onu boğmaya, kalkışacaklarını bildiği halde, önerilerini kabul etti: Çünkü yiyecek çok kıttı, ayrıca üçü bir olup, tekinin avlayabileceğinden çok daha büyük-bir balık avlayabilirlerdi.

Kardeşleriyle kayalığa gitmeden

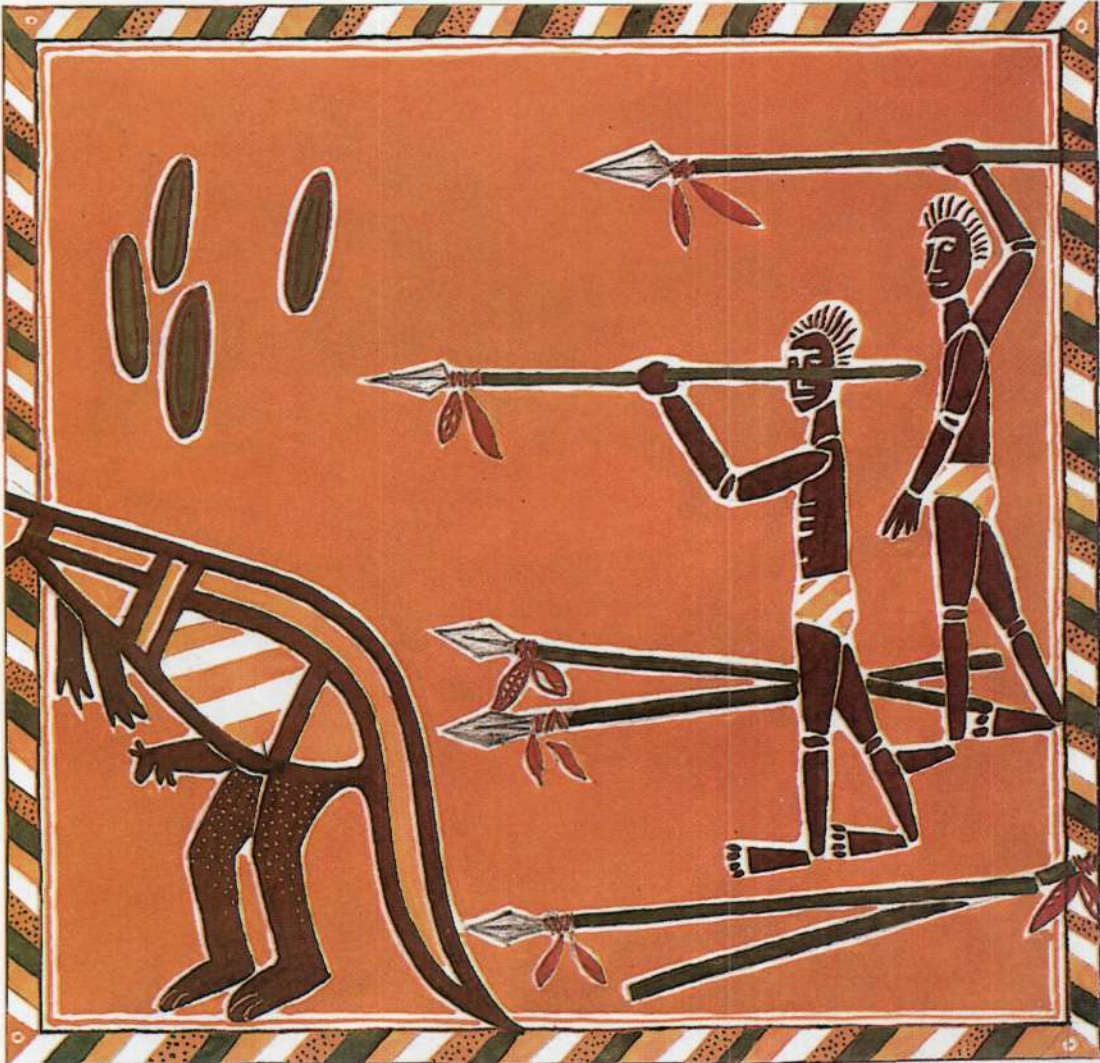

önce Lamari'ye endişelerinden söz etti. "Beni öldürmeye çalışacaklarından hiç kuşum yok. Sonra da ikisinden biri seni karısı yapmak isteyecektir. Eğer gagasında kan damlaları olan küçük bir kuş buraya uçarsa, o zaman bil ki ben artık yaşamıyorum."

Bu sözleri duyan Lamari'nin

üzüntüden eli ayağı boşandı, dili tutuldu. Kurramon ona veda ederek kardeşleriyle birlikte denize doğru uzaklaştı. Acımasız ağabeyleri planlan uyarınca kanoyu, kayalıkta dev bir istiridyenin yatmakta olduğu bir yere çektiler. Zavallı Kurramon, kendisine hazırlanan bu tuzaktan habersizdi.

Oraya vardıklarında ağabeyleri

Kurramon'a, "Sen kayalığın dibine dalıp bir-iki balık zıpkınla, bu arada biz de rüzgârla sürüklenmesin diye kanoyu tutalım," dediler.

Böylece Kurramon denize daldı. Büyük büyük balıkların bulunduğu kayalığa doğru yüzdü. Gözüne avlayabileceği bir balık kestirmeye çalışırken birdenbire dev istiridyeye her iki elini de kapıp kabuklarının arasına

sıkıştırdı. Kısa bir süre içinde, deniz suları Kurramon'un ağzına ve burnuna doldular. Zavalı Kurramon çok geçmeden kayalığın üstünde can verdi.

Endişeli endişeli denizi gözleyen ağabeyleri, sonunda Kurramon'un hâlâ dev istiridyeye tarafından tutsak tutulan cansız gövdesini gördüler. Küreklere asılarak hızla oradan

uzaklaştılar.

O sırada, gagasında kan damlaları olan küçük bir kuş Lamari'ye doğru uçtu. Lamari kuşu görür görmez olup biteni anladı. Acı içinde, kocasının mızrağını alıp bütün gücüyle göğsüne sapladı. Öyle bir saplayış saplamıştı ki mızrak gövdesinden geçerek onunla birlikte yere çakıldı.

Böylece Walara, Lamari'nin evine

vardığında onu ölü buldu. Korku ve öfke içinde, bu kötü haberi ulaştırmak üzere derhal Nabijura'nın evine koştu.

"Haydi çabuk kayalığa gidelim," dedi, "kardeşimizi oradan çıkaralım. Eğer onu tekrar yaşama döndürebilsek, belki o da mızrağını karısının göğsünden çıkarabilir. Böylelikle Lamari yaşamaya devam eder."

Walara ve Nabijura kanolarını
çarçabuk denize indirdiler...
Kurramon'un dalgalarla usul usul
sürüklenen cansız gövdesini buldular.
Fakat ne yazık ki onu görmeleriyle,
gözden yitirmeleri bir oldu.

Ortalıkta büyük bir sessizlik hüküm
sürüyordu. İki kardeş, soluk bile
almaktan korkarak, Kurramon'a ait

bir belirti yakalayabilmek umuduyla
denizi inceden inceye gözden
geçiriyorlardı ki birdenbire inanılmaz
bir şey oldu: Rengârenk bir balık
suyun dibinden mızrak gibi fırladı.
Ardında bir renk demeti bırakarak
gökyüzünde büyük bir yay çizdi ve
çok uzaklarda tekrar denize doğru
kırıldı. İnsanlar bu renk demetine

Gökkuşağı dediler.

Walara ve Nabijura üzgün üzgün kıyıya dönerlerken, Gökkuşağı peşleri sıra izledi onları. Yayını, çalılıklarda Lamari'nin yattığı mia-mia'ya erişene kadar uzattı. Renkler, Lamari'nin cansız gövdesini sarıp sarmalayarak, onu Gökkuşağı'nın altında yetişen Ekmek Çiçeğine dönüştürdüler.

O gün bu gündür, ne zaman Yağmur ve Güneş dünyayı birlikte ziyaret etseler, Ekmek Çiçeği açar, Gökkuşağı da ona bir zarar gelmesin diye üzerinde nöbet tutar.

İşte bu Lamari ile Kurramon'un sonsuza değin yaşayacak sevgilerinin öyküsüdür.

BİR ÇİÇEK VE BİR BÖCEK

Turan Akıngüç İnceer

Küçük bir böcecik varmış. Bir sabah bu böcecik bir çiçeğe konmuş. Çiçek kıpkırmızıymış, pek çok yaprağı varmış. Böceğe, "Hoş geldin küçük böcecik, hoş geldin," demiş. Böcek:

"Hoş bulduk," diye cevap vermiş, "Yapraklarının arasında biraz dinlenebilir miyim?"

"Rahatına bak! Beni hiç üzmezsin," demiş çiçek.

Böcek, çiçeğin kırmızı taç yaprakları arasına uzanmış, güzel bir uykuya dalmış. Çünkü çok

yorgunmuş.

Halil, arkadaşları Tolga ve Bağdagül ile bahçeye çıkmış. Yeni açmış kırmızı çiçeği görünce çok beğenmişler, koparıp eve götürmüşler. Evde onu kalın bir kitabın içine koymuşlar.

Kırmızı çiçek yaprakları arasında uyuyan küçük böceği düşünerek bu duruma çok üzülmüş.

Böcek, kitabın arasında ezilir gibi olunca hemen uyanmış.

"Neler oluyor Allah aşkına, neler?" diye sormuş. Çiçek de:

"Üç çocuk geldi, beni dalımdan kopardılar. Kalın bir kitabın arasına koydular. Burada kuruyup ölmemi bekliyorlarmış. Yapraklarımın arasında seni biraz daha yaşatacak hava var. Senin için çok üzgünüm," demiş.

Halil'in babası o sabah arkadaşına telefon etmek istemiş, ama telefon numarasını hatırlayamamış. Halil'e seslenmiş:

"Oğlum, şu kalın rehberi ver de telefon numarasına bakayım," demiş.

Halil:

"Aman babacığım, o kitabı sakın açmayın, içinde çiçek kurutuyoruz," diye cevap vermiş.

Babası:

"Oğlum," demiş, "O bir telefon rehberi, içinde bütün şehirdeki telefon numaraları var. Ne zaman bilmediğimiz veya hatırlayamadığımız bir telefon numarası olursa ona bakacağız, onun için her zaman açılacaktır,"

demiş. "Getir de şu çiçeğe bakayım. Ve rehberi alıp içindeki kırmızı çiçeği çıkarmış. İşte tam bu sırada, çiçeğin içinde havasızlıktan bunalmak üzere olan küçük böcek başını çıkarmış. Halil'le göz göze gelmişler. Böceğin gözlerinden yaşlar akıyormuş. Böcekçik ağlıyormuş.

Halil, bunu görünce çok üzülmüş, hemen böceği bir kâğıdın üzerine almış ve pencere kenarına koymuş. Kırmızı çiçeği de masanın üstüne atmış.

Böcek biraz sonra kendine gelmiş. "Pırrrrrr" diye uçup masaya atılan çiçeğe konmuş.

"Ben canımı kurtardım ama sana yardım edemiyorum, çok üzgünüm," demiş.

Sonra yine, "pırrrrrr" diye uçup pencereden dışarıya kaçmış.

Halil, ağlayan küçük böceği gördükten sonra bir daha hiç ama hiç çiçek koparmamış.

Learning
English
with:

The Little Mouse

MINİK FAREYLE İNGİLİZCE

DERS:4

Hello!
Are you reading?
I am writing.
Are you writing?

Merhaba!
Okuyor musun?
Ben yazıyorum.
Sen yazıyor musun?

Merhaba!

Konuşurken her zaman düz cümleler kurmayız. Bazen bir şeyleri öğrenmek için soru sorarız. Örneğin:

"Dün gece kim ağladı?"

veya,

"Nereye gidiyorsun?"

birer sorudur. Bu soruları soru sözcükleriyle yaparız. Bu iki cümledeki soru sözcükleri, birinci cümlede "kim" ikinci cümlede ise "nereye" sözcükleridir. Başka soru sözcükleri de kullanırız. Şöyle bir sıralayalım isterseniz:

Nasıl?

Nerede?

Ne zaman?

Kiminle?

Kime?

İşte bu soru sözcüklerini kullanarak sorular sorarız. Bir de, soru sözcükleri kullanmadan, düz cümleyi soru cümlesine çeviririz. Örneğin:

"Ankara'ya gidiyorum."

cümlesini soru yapmak için:

"Ankara'ya mı gidiyorum?"

veya,

"Ankara'ya gidiyor muyum?"

deriz. Soru yapmak için ayrı yazılan bir ekten yararlanıyoruz: *mi* *eki*. Bu ek kendisinden önce gelen fiilin sesli harflerine göre *mi*, *mı*, *mu* veya *mü* şeklinde olabilir ve mutlaka **ayrı yazılır**. Yani, şu cümle yanlış ve Kırmızıfare okurlarına asla yakışmaz:

"Ankara'ya gidiyormuyum?"

Doğrusu:

"Ankara'ya gidiyor muyum?"

Şimdi İngilizce olarak ele alalım:
"I am going to Ankara."
(Ankara'ya gidiyorum.)

Bu cümleyi soru yapmak için İngilizce'de yapmamız gereken şey çok zor değil. İngilizce cümlelerde özne, yüklem ve tümleç dışında, yardımcı fiil adı verilen bir sözcük daha vardır. Böyle bir şey Türkçede yoktur. İngilizcede

zamanı belirten işlemler bu yardımcı fiil üzerinde uygulanır. Ama buna daha sonra değineceğiz. Şimdilik bu ders için şunu bilmek yeterli: Bir cümleyi soruya çevirmek için yardımcı fiil öznenin önüne alınır. Bakın şöyle:

I am going to Ankara. (düz)
Am I going to Ankara? (soru)

ALİŞTIRMA

Aşağıdaki Türkçe düz *cümleleri* soru yapınız.

- 1) Yağmurda yürümeyi severim.....
- 2) Sokaklardan seller akıyor.....
- 3) Matematiğim zayıf.....
- 4) Dayım askerden *döndü*.....
- 5) Okullar hâlâ açık.....
- 6) Alıştırmaları yapacağım.....
- 7) Yarın hava sıcak olacak.....
- 8) Sen benim en iyi arkadaşımsın.....
- 9) İtfaiye iyi çalıştı.....
- 10) Sınav ertelendi.....

Derslerimden yararlanıyorsanız, bu alıştırmaları bir kağıda yapıp bana gönderin. Gerçekten yararlanmak için derslerimi hiç atlamadan sonuna kadar izlemenizi öneririm.

Sevgiler, *Minik Fare*

Hayvan Dostlarımız:

Gelincik

Gelincikler, kakım, mink ve kokarcaları da içeren etoburlardandır. Bacakları çok kısadır. Çok usta ve zalim bir avcıdır.

Kendinden büyük hayvanları bile öldürdüğü olur, üstelik

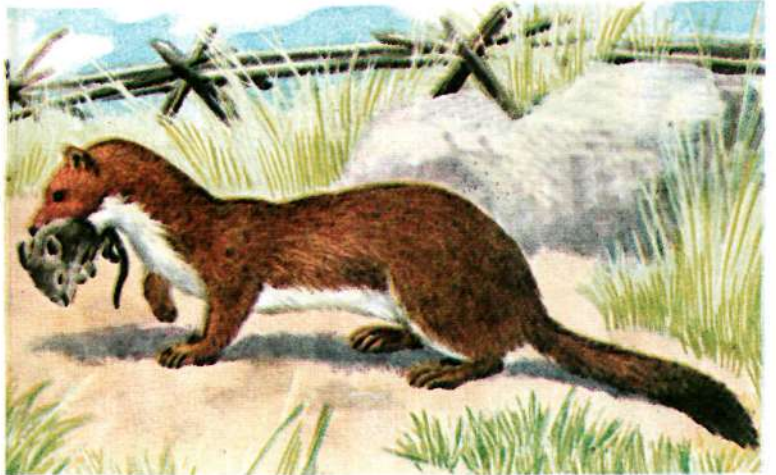

yiyebileceğinden fazla bile olsa.

Kemiriciler, balıklar, kuş yumurtaları ve kurbağalarla beslenirler. Özellikle farelere, tavşanlara, sincaplara ve bazı kuş türlerine bayılırlar. Geceleri genellikle tek başlarına avlanırlar. Kemiricilerin çoğalmasını kısıtlayarak insanlara yararlı olan bu hayvanlar, oyuk ve dar yarıkların içine, otların ve ağaç yapraklarının

arasına ya da suyun içine gizlenmiş avlarını büyük bir ustalıkla yakalar. Dişiler, türe bağlı olarak yılda bir ya da iki kez, 3-13 kadar yavru doğurur.

Geniş bir dağılım gösteren ve orman, çalılık, tarım alanları, yerleşim bölgelerinin yakınları gibi çeşitli ortamlarda yaşayan 18-23 santimetre uzunluğundaki bayağı gelinciğin üst bölümü kırmızı kahverengi, alt bölümü beyazdır. Dişisi erkeğinden daha iri olan bu tür, kış ortasında çiftleşir ve nisan-mayıs aylarında 4-8 yavru doğurur.

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

Acar geçen sayıdaki "ansiklopedik" bilmeceyi GDPKNDBK yöntemiyle çözümlendi. Çoğu kez işe yarayan, harika bir yöntemdir, ancak her durumda uygulanamaz tabii. Efendim? Bu yöntemi bilmiyor musunuz? O halde bilmeyenler için açıklayalım: GDPKNDBK yöntemi en basit tarifiyle "GiDiP KeNDiN BaK" yöntemi olarak açıklanabilir. Herkes tarafından kullanılan bir yöntemdir, ama tek bir eksiği vardı bu yöntemin: Adı konmamıştı! İşte ben bu yöntemin adını koyan kişi olarak, bu yöntemin mucidi de sayılırım.

Bu sözlerime Acar katıla katıla güldü. Onun güldüğünü görünce Ozan da katıla katıla güldü. Ama Acar'ınki kadar başarılı olmamıştı, çünkü aslında neye güldüğünü bilmiyordu.

"Ne yani?" dedi Acar, "bir şeyin adını koydun diye, o şey senin icadın mı oluyor?"

"Tabii," dedim. "Örneğin seni ele alalım. Senin adını ben koydum ve sen benim icadımsın!"

Acar bir daha güldü. Tabii, Ozan da...

"Söylesene," dedim. "Ansiklopedi bilmecesini nasıl çözdün?"

"Önce," dedi Acar, "her biri üç buçuk santimden yirmidört cildin ne

kadar yer tutacağını soruyor olamayacağına karar verdim. Yani bu kadar basit bir çarpma işlemini niye soracaksın ki? Mutlaka bu işin içinde bir oyun olmalıydı."

"Var mıymış?"

"Evet. Ansiklopedilere gidip baktım: Doğru cevabı şimdi açıklıyorum: 77 santim! Çünkü, birinci cildin ilk sayfası en solda değil, birinci cildin ikinciyle bitiştiği yerde. Bu yüzden bir cildi saymıyoruz. Son cildin son sayfası da en sağda değil, son cildin bir öncekiyle bitiştiği yerde. Son cildi de saymıyoruz. Bu durumda 22 cilt çarpı üç buçuk santim eşittir 77 santim."

"GDPKNDBK yöntemi işe yarıyormuş, değil mi?"

"Evet, ama şu adını koydun diye senin icadın olması aklıma yatmadı. Diyelim, dağda bir çiçek gördük, adını bilmiyoruz, ama yaprağında su damlaları var ve biz ona 'terli çiçek' dedik. Bu ismi herkesin kabul etmesini nasıl sağlayacağız? Ayrıca herkes ona başka başka isimler vermiş olabilir?"

Haklıydı. "Haklısın," dedim. "Belki de bu yüzden bilimciler bitkilerin latince adlarını kullanmayı yeğliyorlar. Ama örneğindeki çiçek çok yaşamayabilir."

"Neden?"

"Çiçeklerin yaprağını ıslatmamak gerekir çünkü. Islanırса güneşten zarar görür, söyle bakalım neden?"

Evet. Neden? Yok mu Acar'a yardım eden?

Her Yerin Bir Delisi Var!

“Yazıyı hiç sormayın!” demişti Cevdet Bey, öğretmenimizle konuşurken. Yazıyı niçin sormayacaktık? İşte bunu merak ediyordum. Bu nedenle sözün devamını bekledim. Ama Cevdet Bey konuşmasını sürdüremedi. Onun yerine bizlerden birilerinin sorduğu birkaç saçma soruya yanıt vermeye başladı.

Öğretmenin gözüne girmek isteyen birkaç arkadaşımızdı bunlar. Ellerinde defterleri, Cevdet Bey'in söyledikleri not alıyorlardı. Arasira, "Tekrar eder misiniz?" diye bağırlıyorlar, Cevdet Bey de tane tane tekrarlıyordu.

Sıkılmışım. Az sonra burayı terk edecektik ve ben hayal kırıklığı yaşıyordum, çünkü burada Ayşegül'ü bulmamızı sağlayacak bir şeyler bulacağımızı sanıyordum, ama sıradan bir taşocağıydı işte. Üstelik hiç de bizi korkuttukları gibi bir yer değildi. Bir takım insanlar taşları oyup biçimlendirip ekmek paralarını kazanmak için çalışıyorlardı. Öğretmenimiz, "Toplanın!" diye seslendi. "Gidiyoruz."

Tam o anda Cevdet Bey'in öfke dolu sesi duyuldu. Bağırlıyordu: "Defol! Uzaklaş burdan!"

Merakla o tarafa döndük. Hırpani kılıklı bir adama bağırlıyordu? bu

adam! Ben tanıyordum onu. Dün yolda görüp de korktuğum adamdı bu. Öfkeli gözlerle Cevdet Bey'e bakıyordu. Cevdet Bey yine bağırlınca irkilerek bizden tarafa döndü ve hızla yürüdü. Bir ayağı aksıyordu. Yanımızdan geçerken biz geri çekilerek ona yol verdik. Korkmuştuk. Az önceki nazik Cevdet Bey bu kadar bağırlarak kovduğuna göre bu adam zararlı olabilirdi. Adam bize bakmadan ilerledi ve benim önümden geçerken birden durdu. Kalbim küt küt atıyordu. Öğretmene doğru bir adım attım. Adam başını bana çevirdi, sonra Cevdet Bey'e baktı ve birden hızla dönüp bakışlarını vadinin aşağısına çevirdi. Uzun uzun bir noktaya baktıktan sonra gözlerini yine bana dikti ve garip bir çığlık atarak hızla uzaklaştı.

Öğretmenimiz tedirgin bir yüzle Cevdet Bey'e döndü.

"Kusura bakmayın," dedi Cevdet Bey. "Her yerin bir delisi vardır ya... bu da bizimki. Kimi kimsesi yok. Konuşamıyor."

Öğretmenimiz, "Anlıyorum," der gibi başını salladı.

Az sonra dönüş yolundaydık ve adamın yarattığı heyecan yatışmıştı artık. Ama benim için değil, çünkü benim içim sıkılıyordu. Adamın

Fatih Erdoğan

davranışı bana çok garip gelmişti. Neden benim önümde durmuştu? Dün beni gördüğü için ona tanıdık mı gelmiştim? Peki dün niye karşıma çıkmıştı. Rastlantı? Olabilir. çünkü rastlantının üzerine bugün beni yine görünce yakınlık duymuş olabilir. Zavallı adam! Kim bilir ne kadar yalnız. Bakışları dış görüntüsü kadar korkunç değildi aslında. Bütün sınıfın önünden geçerken yalnızca bende odaklanan gözleri ne anlatıyordu? Üzüntü? Biraz. Çaresizlik? Evet. Öfke? Hayır, öfkeli değildi. Daha çok bir keder vardı bakışlarında, bir acı, "Bana yardım et!" dermişçesine umutsuz bir beklenti..."

Aşağılara bakmıştı. Uzun uzun bakmıştı. Sanki benim de bakmamı ister gibiydi. Gözlerimi gözleriyle yakalayıp o yöne çevirmek ister gibiydi.

'Aşağıda ne vardı? Cevdet Bey bize aşağıda lojmanlar olduğunu söylemişti, ama orayı gezmemizi uygun görmemişti.

Taşocakları gezimiz merakımı gidereceğine, karşıma yeni yeni sorular çıkmıştı. Bu soruların en büyüğü de o hırpani kılıklı adamla ilgili olandı. Adam gerçekten deli miydi? Bana ve lojmanlara aynı anda bakarak bir mesaj mı vermek istiyordu? Eğer öyleyse bu mesaj neydi?

Bunları Aslı'ya anlatıyordum. Aslı,

"Mesaj filan vermiyordu," dedi. "O adam delinin biri. Senin önünde de durur, düz takla da atar, aşağı da bakar yukarı da. Sen amma da hikâye uydurmuşsun. Polisiye hikâye."

Haklı mıydı? Hikâye mi uyduruyordum yani ben? Olabilir, diye düşündüm. Gerçekten de kurguladıklarım biraz abartılı ve tıpkı kitaplardaki gibi biraz olağandışı. Ama, benim de Aslı'nın da unutmaması gereken bir şey vardı. Ayşegül hâlâ yoktu ve onun başına gelenler de, her ne geldiyse, mutlaka olağandışı bir şeylerdi.

"Gidip bakalım," dedim.

"Nereye?" dedi Aslı.

"Lojmanlara!"

"Lojmanlara mı?"

"Evet lojmanlara."

"Olmaz," dedi Aslı. "Bizimkiler kızar."

Bir anda toparlandım. Bizimkiler de kızardı, tabii. Yani, izin vermezlerdi. Peki, izinsiz gitsem? Yalnızca gidip bakacaktım. Bir saat bile sürmezdi.

"Bir saat bile sürmez," dedim.

"Doğru," dedi Aslı. "Bir saat sürmez, hele her şey yolunda giderse... Ama ya gitmezse?"

"Gitmezse..." Yine haklıydı. Eğer şüphelerimde haklıysam, yaptığım şey tehlikeli olurdu. Babam da çok kızardı. Aslı beynimi okumuş gibi:

"Baban bizi götürsün," dedi.

Şu Aslı! Ne dediğini biliyor mu?

sürecek.

Fatih Erdoğan

ARKADAŞIM BANA KÜSTÜ!..

ÇOCUKTUM UFACIKTİM
ARKADAŞIM BANA KÜSTÜ
ÇÜNKÜ DEDİM Kİ: SENİN SAÇLARIN SAMAN
SARISI!

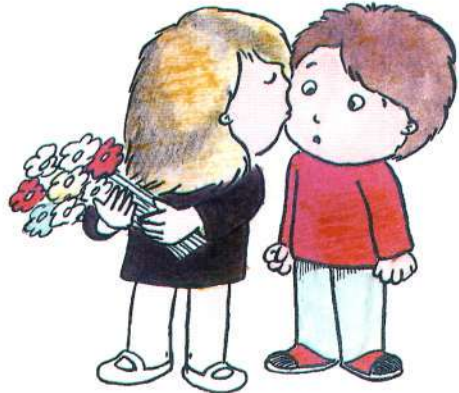
ANNEM DEDİ Kİ: ÜZÜLME GİT ÖZÜR DİLE
HEM BİR DEMET ÇİÇEK OLSUN ELİNDE

AH NE GÜZEL ÇİÇEKLER
BEN HER ŞEYİ UNUTTUM BİLE

ARTIK ÖĞRENMİŞ OLMALISIN
SAMAN SARISI DEĞİL BENİM SAÇLARIM
BİLDİĞİMİZ BUĞDAY SARISI!

ANNEM DEDİ : O DA NE ÖYLE?
YANAKLARIN KAN KIRMIZI

YANAKLARIM KIRMIZI
ÇÜNKÜ BEN ÇOK UZAKLARDAN GELDİM
DERE TEPE DÜZ GİDERKEN...

YOLUM BUĞDAY TARLALARINDAN GEÇTİ
GELİNCİKLERLE KAPLIYDI BUĞDAY TARLALARI...

KAN KIRMIZI GELİNCİKLER UÇUŞUNCA RÜZGÂRDA
HER BİR YAPRAĞI SÜRTÜNDÜ YANAKLARIMA

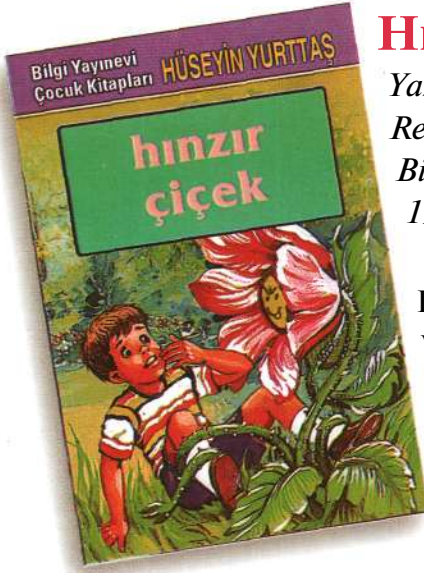
İŞTE BU YÜZDEN YANAKLARIM KAN KIRMIZI
BUNUN YOK BAŞKA BİR AÇIKLAMASI

BİLİYORUM BU ÖYKÜYE BELKİ HİÇ İNANMADINIZ
AMA SÖYLER MİSİNİZ SİZ OLSANIZ NE DEDİNİZ?

BİR KİTAP BİR YAZAR

Hınzır Çiçek

Yazan: Hüseyin Yurttaş

Resimler: Cavit Yaren

Bilgi Yayınları, 1997.

19x13sm. Birinci hamur kağıda, 58 sayfa

Parktaki bahçıvan, insanların çiçeklere çimenlere zarar vermesinden, her yeri çöplerle doldurmasından çok rahatsızdı. Sürekli temizliyor, topluyor, parka gelenleri uyarıyor, ama başedemiyordu.

Bir gün parka bir bilimadamı geldi. Bahçıvanla sohbet ettikten sonra ona birkaç tohum bıraktı.

Bahçıvan tohumları ekti ve güzel bir çiçek yeşerdi.

Eh, armağanın böylesine kim ne diyebilir?

Parka her zamanki gibi gelenler gelir, yine her zamanki gibi ortalığı pisletirler, çiçekleri yolarlar, çimenleri ezerler. Ama bu kez bahçıvan yalnız değildir. Bilimadamının getirdiği tohumlardan yeşeren çiçek öyle sıradan bir çiçek değildir; biraz hınzır bir çiçektir. Böylece parktan çiçek çalmak isteyen hanımlar, çimenlere pisleyen köpekler, çöp atanlar... Hepsi çiçekle bir kez karşılaşır ve almaları gereken dersi alırlar.

Son yıllarda birçok yeni kitap çıkaran Yurttaş'ın bu kitabı da yine kolay okunan, akıcı öykülerden oluşuyor. Yazar konuları genellikle eğlenceli ve komik bir dille anlatıyor, ama günlük hayatımızda bizler için önem taşıyan konular seçiyor. Hınzır Çiçek kitabında "Hınzır Çiçek" öyküsü dışında "Kaçak Minnoş", "Ana Kuş", "Uç Serçem Uç", "Avcı ile Kelebek" öyküleri var.

Yazarın başka kitapları: Güvercin Kayaları, Eşekler Cenneti, Astronot Çekirge, Çınar Dede, Dağdaki Yabancı, Çamlı Kuledeki Giz, Beyaz Bisiklet, Uzaylılar Geline, Sevgiyle Dönsün Dünya, Kör Kaptanın Serüvenleri, Sakar Tay, Tavşancı Dede, Mavi Bilye, Akıllı Köpek Alabaş, Dağa Düşen Uçak, Küçük Telsizci, Irmak Çocukları, Deli Uçurtma, Küçük Balıkçılar, Kıyıdaki Tekne, Gülce Kızın Düşleri.

*Yeni abone olarak veya aboneliklerini
yenileyerek ücretsiz fotoğraf baskılı
tişörtlerini alan abonelerimiz:*

zeynep Esin Işıl

Işinsu Yılmaz

**Tuna Türküler
Boran**

Yaman Kayabalı

Pelin Er

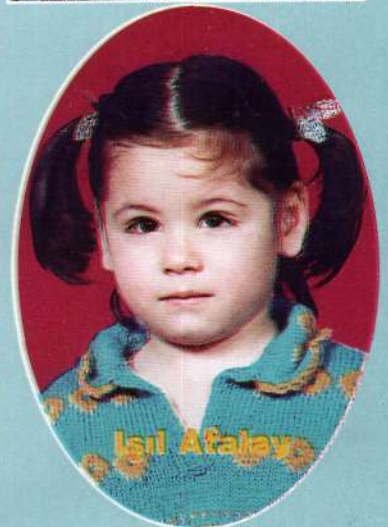
Tan Ozan Dönmez

Ece Taşkiran

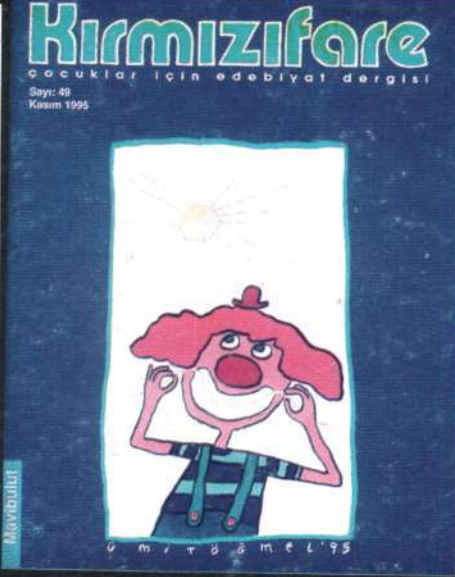
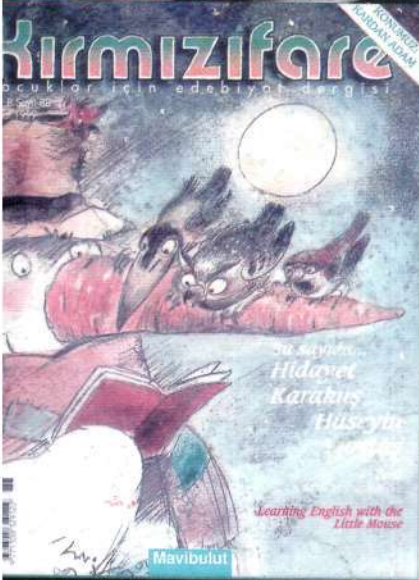

Ufuk İlaslı

Işıl Afalay

okumanın lezzeti...

Abonelik ve Bilgi: 0212-252 63 75
mavibulut@superonline.com

